

M&#i ng&#i có m&#t chu&#n m&#c c&#a riêng mình đ&# v&#n vào, đ&#i chi&#u, so sánh.

Bà con c&#a m&#t ng&#i bà con đ&#n cô lên giúp vi&#c nhà h&# vào m&#t b&#a tr&#i m&#a. Cô v&#t đôi tà áo &#t đ&#m n&#&#c, tròn con m&#t phân tr&#n, “x&# gì ng&# quá, đâu cũng có nhà mà không có ch&# đ&#t m&#a. &# đâu cũng t&#&#ng rào kín mít, ki&#m đ&# con m&#t m&#i g&#p đ&#&#c mái hiên, tui m&#i đ&#ng chút xíu đã b&# kêu tránh ra cho ng&#&#i ta buôn bán. Ph&#i &# đ&#&#i quê bà con còn đem gh&# cho ng&#i...”

Ngay cái ngày đ&#u tiên đó cô đã mang m&#t chu&#n m&#c m&#i đ&#n v&#i gia đình h&#, t&#m g&#i là “ph&#i &# đ&#&#i quê...”. Ngó m&#y con cá rô n&#m c&#nh r&# c&#i b&#p, cô th&#n th&#, tr&#i &#i, ph&#i &# đ&#&#i quê, mình n&#u cá rô v&#i bông so đũa, ng&#t n&#&#c đ&# l&#m. Bông so đũa mùa này tr&# tr&#ng trên m&#y b&# kính, m&#t &#i là m&#t. Hàng xóm cãi nhau, cô ngó qua rào, “ph&#i &# đ&#&#i quê th&# nào cũng có ng&#&#i ch&#y t&#i can, ng&#&#i ngoài nói ti&#ng ng&#t ti&#ng l&#t, cũng đ&# căng l&#m...”. Sau m&#i b&#a ăn, cô t&#n ng&#n, “ph&#i &# đ&#&#i quê, đ&# ăn đ&# nh&# v&#y là nuôi đ&#&#c m&#y con heo...”.

C&# nhà ch&# v&#a bu&#n c&#&#i, v&#a khó ch&#u. H&# đã s&#ng m&#t cu&#c s&#ng đ&#&#c xem là hi&#n đ&#i, đ&#y đ&#, h&# hài lòng v&#i nh&#ng gì mình có. Nh&#ng cô giúp vi&#c t&# ra không m&#y hài lòng, su&#t ngày đi so sánh, mà so sánh v&#i n&#p quê m&#i k&# c&#c. Ph&#i &# đ&#&#i quê, ra v&#&#n chút xíu là ki&#m đ&#&#c r&# rau r&#i, đâu ph&#i mua chi cho u&#ng ti&#n. Ph&#i &# đ&#&#i quê, mùa này gió ch&#&#ng th&# c&#a, &# trong cái nhà h&# h&#ng đón gió sông, m&#c s&#c mà... run, m&# máy l&#nh làm chi, ng&#p quá ch&#ng. Ph&#i &# đ&#&#i quê, ch&#t cây chu&#i ra ao t&#p l&#i, kh&#i m&#c công đi h&# b&#i. Ph&#i &# đ&#&#i quê...

M&#i ngày qua, cô l&#i đ&#a ra m&#t vài ki&#u so sánh m&#i, chi ti&#t và tinh t&# đ&#n m&#c cô đ&#t c&# b&#i và c&# lên bàn cân. C&# &# th&# thành cũng vô duyên, ph&#i &# quê, c&# ph&#i khô, đem đ&#t, l&#y tro tr&#ng đ&#u, tr&#ng d&#a. Ch&# nhà quen đ&#n, th&#y m&#n cái cách nói th&#ng th&#ng, g&#n l&#n, ng&#n ngo&#n, t&#nh b&# nh&# th&# cái xóm nh&# heo hút kia m&#i chính là thiên đ&#&#ng. Và cô, dù đã xa m&#nh thiên

đ ng đó mà lòng còn c m sào b n sông, níu mãi b i ô rô, đ t nhãn l ng, hàng l n n c xanh rêu, con gà mái quính quáng g i đàn con đ n bên m i. Cô hòa nh p ch m, b i b c chân cô kéo theo hàng ký c, l p l p n i nh . D gì...

M i ng i có m t chu n m c c a riêng mình đ v n vào, đ i chi u, so sánh. Ch nhà t ng nghĩ cu c s ng hi n đ i, sung túc là thiên đ ng. Nh ng bây gi thì h hoang mang, th gi i m c c a h có nguy c đ v tr c cô giúp vi c ng b ng, b i cô không nghĩ v y, gì ch , quê cô là nh t. Cô là ng i không đ b thuy t ph c, k c lúc bu c ph i đ ng tình, cái b p này không khó, kh i b ch y n c m t, nh ng không khó thì không th m mùi c i t, mùi nh ng con m i nh , tr ng ki n b cháy vàng, mùi khoai lang vùi trong than. M i khi cô “nh ng” nhà ch thót tim, vì th y mình thua là cái ch c. Nhi u lúc n m nhìn cái máy l nh th y m c c m d s , m c c m v i nh ng ng n gió phóng khoáng th i n c ch y tràn lên nh ng b sông quê cô. Và vi c có nhi u ti n cũng đôi khi làm nhà ch b n l n, h không bao gi mua đ c cái ch n nh cho mình, v i khó đ t đ ng, bông kh r ng, m y con ong b u vo ve đ c kẻo nhà làm t .

Sáu tháng, cô ch có cái lý duy nh t “ph i d i quê...” mà xiêu l c c nhà ch . H b t đ u c m th y cái n i mà h ch a t ng đ t chân đ n m i là thiên đ ng. B a cô v quê đ đám gi , h n n nao nh chính mình tr v , đám tr con d y s m, lẳng xẵng đ n, ch Hai v nh đi câu thác lác, b t bông súng, hái chùm ru t đem lên cho t i em ăn nhen. Ng i l n r o qua r o l i, ngó cô giúp vi c nháo nhác bên cái gi , ch m y h p bánh tây, trà lài mà cô nhét vào, x ra, r i l i nhét vào, m c t c. Chút n a thôi, chuy n tàu tr a s đ a cô v l i thiên đ ng riêng mình. Nhà ch ngó cái l ng cô giúp vi c khu t đ n và nghĩ th m, mình đã t ng có thiên đ ng, nh ng nó đã không còn n a.

Cô tr l i nhà ch cũng m t b a m a rào. D ng nh m a cu i mùa. Lui cui r a đôi dép, cô c n nh n, “r u quá, d i quê b c ra là g p sinh l y, đ mu n ch t, ph i thành ph ...”. Ch nhà h i kh ng l i, ng ngàng. Cô v n h n nhiên, “đám gi làm bánh l kh , ph i thành ph , ch y ra ch mua cho g n...”. Lòng cô đã không còn bu c dây n i b n cũ, thiên đ ng c a cô cũng tan bi n m t r i. R t cu c không có thiên đ ng nào h t. Chuy n bình th ng thôi, cô đã đ c ti n nghi thành th nuông chi u, nh n ra m t chu n m c m i. M t trò ch i nh c a th i gian, nh ng mà ch i ác.

Bi t v y, nh ng nhà ch v n bu n, vì lòng h đã neo vào m t cô giúp vi c quê mùa, h n nhiên, chân ch t c a m a x a.